

Dr.

Nacházíme se v jedné malebné slezské vesničce. Je podvečer, slunce je již téměř na konci své cesty po obloze, avšak i přesto zalévá příjemně teplým svitem celé širé okolí. Na úplně opačném konci vesnice se klikatí staříčká cesta, na níž je v dáli patrná jakási postava. Dá se pouze rozeznat, že je to postarší muž s kolem a velice zvláštním stylem chůze. Shrbená postava, která má za zády nádherný západ slunce, jež vybarvuje oblohu do odstínů oranžové až po růžovou, se k nám přibližuje pomalým a nejistým krokem. Čím blíže tajemný muž je, tím zesiluje více a více skřípění staříčkého kola a dokážeme už také rozpoznat oblečení typické jen pro jednu osobu. Jedná se o černou, nově vypadající šustákovku. Muž se otáčí, aby si také prohlédl nezapomenutelný zážitek, dech beroucí divadlo přírody, jež dohrává své výsostné představení za jeho zády. V dálce se ozve: „Ježišmarjá! Tamleto je slunko?! Richtik že je! Ále, to je jedno...“

Muž se zřejmě dostatečně pokochal a může tedy pokračovat dále ve své spanilé cestě do neznáma. Ve chvíli, kdy byl muž otočen, jsme si mohli všimnout nepřehlédnutelného nápisu na zádech. Stalo tam velkým žlutým písmem MICHIGAN. Teď už naprosto jistě víme, o koho ve skutečnosti jde. Jeho jméno začíná písmeny Dr. Zároveň je členem společenství, jež se schází každý den od pondělí do neděle a mají na starost probírání všech důležitých společenských otázek a jejich možných řešení. Tím mužem není nikdo jiný než pan Drupek. Ve vesničce ho znají všichni moc dobře, ale nikdo o něm vlastně nic moc neví... Snad jen to, že si jednou za čas vyjede ranním autobusem do blízkého městečka ve své nejlepší šustákovce a vrátí se vždy až ve večerních hodinách. Pan Dr. se k nám již přiblížil na vzdálenost dostatečnou k tomu, abychom ho mohli pozdravit. Na oplátku něco zažbleptne a pokračuje dál v chůzi. Zafoukal vítr a bílé jeho vlasy se postavily a poodhalily vrásčité čelo, které bylo jistě poznamenáno příkořím jeho života. Svráštělé ruce málem neudržely kolo, jež bylo taktéž poznamenáno nesčetnými škrábanci. Pokračoval dále a stále vypadal dosti vtipně, pohodově a koneckonců snad i spokojeně.

Proč si každý z vesničky pamatuje starého, nad kolem vždy shrbeného pána je ještě zajímavější. Legenda praví: „Ráno vyráží pan Dr. na svou pouť vedouc své oblíbené, barvou zelené, zrezavělé kolo a večer se vrací veden svým kolem nazpět...“ I profesionálům se občas nevede a stejně tak i on byl občas nucen se svým kolem zaparkovat do příkopy vystlané kopřivami, rákosem a vonnými bylinkami. Nikdy se nenechal zbytečně vyvést z míry a pokračoval ihned druhý den dál. Poslední příjemně hřející paprsky dopadají na zemi, slunce se pomalu ztrácí z obzoru, stejně jako náš

tajemný muž, aby oba mohli brzy vyrazit na svou další společnou pout'.